

„OD MYŠI PO PRÁVU JE ODVOZEN ČECH: SPOJ S NÍ KRÁVU – KRÁVOU JE PŘES HLTAVOST, JAK MYŠ MÁ Z KRÁDEŽE RADOST“

(Gnómické básnictví v Čechách, XV. století)

ČÍSLO 8* ROČNÍK VI* 27. 2. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

NEČAS MÍRNĚ VYKROČIL Z KLAUSOVA STÍNU

O tom, co vlastně 21. ledna 1997 podepsali společně Helmut Kohl, Klaus Kinkel, Josef Zieleniec a Václav Klaus se u nás celá léta mlčelo. Zákonomárci si v dalších letech na stejné téma přijali svá různá usnesení, která ovšem neměla charakter mezistátní smlouvy, jakou je *Česko – německá deklarace o vzájemných vztazích a jejich budoucím rozvoji*.

potřebných. Bohužel jest to velmi málo známo. On ani nikdo nemá zájem o takto podpořených projektech psát, protože v nich nejsou žádné „senzace“.

A tak se stalo, že premiér Nečas vystoupil před několika dny v bavorském zemském sněmu. Jeho cesta byla velice dobře připravena, základní text jeho projevu byl dlouho připravován na ministerstvu zahraničí a posléze konzultován i s premiérovými poradci. Petr Nečas neudělal nic jiného, než že v podstatě citoval III. článek zmíněné deklarace, která již šestnáct let označuje vyhánění za vyhánění.

III

Česká strana lituje, že poválečným vyháněním, jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců z tehdejšího Československa, vyvlastňováním a odnímáním občanství bylo způsobeno mnoho utrpení a křivd nevinným lidem, a to i s ohledem na kolektivní charakter přisuzování viny. Zejména lituje excesů, které byly v rozporu s elementárními humanitárními zásadami i s tehdy platnými právními normami, a nadto lituje, že bylo na základě zákona č. 115 z 8. května 1946 umožněno nepohlížet na tyto excesy jako na bezprávné a že následkem toho nebyly tyto činy potrestány.

Lituje utrpení a křivd, které Němci způsobili českému lidu nacionálněsocialistickými zločiny. Německá strana vzdává čest obětem nacionálněsocialistické vlády násilí a těm, kteří této vládě násilí kladli odpor. Německá strana si je rovněž vědoma, že nacionálněsocialistická politika násilí vůči českému lidu přispěla k vytvoření půdy pro poválečný útěk, vyhánění a nucené vysídlení.

Co je na tomto všem pozitivního, je to, že český premiér přijel do Mnichova a osobně (!) v duchu této deklarace promluvil veřejně na zasedání spolkového sněmu. Zatím co my jsme od roku 1997 onu zmíněnou deklaraci, která zdaleka není ve svém obsahu nejdokonalejší, radši moc nepřipomínali, a když, tak jsme při tom podivně mhouřili oči, jako bychom chtěli říci, „no co se

dalo dělat“. A protože se veřejně o této deklaraci doposud ani po šestnácti letech moc neví, tak se v internetových diskusích pod články o premiérově návštěvě v Mnichově objevily stovky neuvěřitelně diletantských (a místy i hodně sprostých) názorů, jakoby si Nečas celý text omluvy najednou z ničehož nic vymyslel.

Český premiér ve svém projevu také rozvinul i větu, která zmíněnou deklaraci z roku 1997 otevírá. Tato věta je velice důležitá pro budoucnost spolupráce Česka a Německa, zejména pak pro budoucnost dalšího stýkání kmene Čechů, kmene Bavorů i čtvrtého kmene – sudetských Němců. Zní takto:

Vlády České republiky a Spolkové republiky Německo... oceňující dlouhé dějiny plodného a pokojného soužití Čechů a Němců, během kterého bylo vytvořeno bohaté kulturní dědictví působící až dodnes...

Je důležitá. Neboť naše krajina, její architektura, umělecké památky, archivy, knižní kultura, stavební památky a mnoho jiných trvalých hodnot, to vše připomíná doby společné práce a společného usilování. Oněch sporů a otevřených rozběrů nebylo více, než stovky let vývoje pozitivního. Mezníkem se pak bohužel stal vznik nacismu, jako nejhorší odrůdy fašismu a z toho všeho vzešla druhá světová válka se všemi jejími průvodními jevy. Německo je zemí, která se dokonale poučila; dnes je vyspělou, veskrze demokratickou zemí.

I když Nečas ve svém projevu zcela jednoznačně prohlásil, že jakékoli debaty o nějakém majetkovém vyrovnání nepřipadají v úvahu (konec konců nikdo je ani nepožaduje), jeho kritici „viděli“ za jeho slovy právě navrácení majetků. Komunisté označili Nečasův projev za „*ponižování lidu*“. Prezident Klaus nemohl dost dobře popřít to, co před lety podepsal, tak nasadil svého Hájka. Ten sdělil jistému internetovému listu, že právě taková prohlášení (míněno Nečasovo) dveře návratu majetku sudetským Němcům otevírají a uvedl doslova: „*Je nutno číst celý projev. Je šokující a tragický. Je to báze, na které v kombinaci s Lisabonskou smlouvou a věrolomně*

neratifikovaným 'Klausovým dodatkem' se doširoka otevírají dveře k majetkovým nárokům odsunutých Němců. Petr Nečas tak ve zničujícím oblouku vede ODS do pozice Občanského hnutí. Kruh se uzavírá. ODS jako obránce českých národních zájmů tím vyklízí pozice. Jako ve všem ostatním. Je to výprodej v přímém přenosu...“

Není totiž nic divného, že poslanci i bavorská veřejnost kvitovali Nečasova slova s uznáním. Nikoli proto, že by je neznali, nebo že by si je nemohli v uvedené deklaraci z roku 1977 přečíst. Ale proto, že český premiér přijel říci tato slova osobně. To také ocenila mimo jiné i prezidentka zemského

sněmu (Landtagspräsidentin) **Barbara Stamm** i reprezentant a mluvčí sudetských Němců, poslanec Evropského parlamentu (Repräsentanten der Sudetendeutschen, der Sprecher Volksgruppe, MdEP) **Bernd Posselt** (oba na snímku první strany s premiérem Nečasem). A bavorský ministerský předseda (Bayerischen Ministerpräsidenten) **Horst Seehofer** (na dalším snímku s premiérem Nečasem). Horst Seehofer mimo jiné také mluvil o tom, (nejde o přímé citace!) že Bavorsko a Česko jsou přátelé uprostřed Evropy. Jejich tisíciletá spolupráce byla narušena zločiny národního socialismu, jakými byly vraždy, koncentrační tábory, holokaust, nucené práce a jiné. Češi byli postiženi velkým utrpením a nespravedlností a já toho hluboce lituji, řekl bavorský premiér. Pochopitelně jako patron sudetských Němců chápu i jejich pocity. Po válce zde našli nový domov a pomohli vybudovat svobodný stát Bavorsko. Česko – německá deklarace připomíná i křivdy, které se staly jim.

Právě proto je naší jedinou možnou cestou spolupráce a přátelství. Musíme dělat hodně pro vzájemné pochopení, protože od toho se odvíjí další možnosti smířování. Horst Seehofer dále uváděl příklady spolupráce mladých lidí, vědců, kulturních a sportovních představitelů obou stran. Vyjádřil přesvědčení, že dobré vztahy mezi oběma zeměmi mohou být podporou sjednocené Evropy, která představuje společenství morálních hodnot a evropský mír. A spolupráce činí z Česka a Bavorska velmi silné partnery. Jak tedy dál?

UPŘÍMNÉMU PŘÁTELSTVÍ PROSPÍVÁ VŽDY POUZE PRAVDA

Základem dobré evropské spolupráce mezi Čechy a Němci je především to, že se nebudeme dívat na dávnou i nedávnou naši historii ideologickými brýlemi. Pochopitelně, že absolutní pravda řečeno s filozofy neexistuje. Což nikoho neomlouvá v tom, že setrvává zdánlivě na „ své jediné možné pravdě“.

22. února tohoto roku jsme si připomněli 110. výročí narození Julia Fučíka. Je zcela v pořádku, že Společnost Julia Fučíka uspořádala slavnostní shromáždění u jeho sochy na pražských Olšanských hřbitovech, kam přišli také členové a příznivci KSČM. Fučík patří do naší historie, jakkoli lze najít v interpretaci jeho aktivit mnohé rozpory. I zde platí, že nelze minulost interpretovat naprosto nekriticky. Fučík sám by jistě nesouhlasil s tím, že text jeho slavné „Reportáže psané na oprátce“, byl podroben komunistické cenzuře. Mezi námi naprosto zbytečně. Její poselství nijak nezesílila, naopak poškodila. Komunisté považovali například za nutné vyjmout z Fučíkova textu docela drobnou poznámku o právu sudetských Němců na sebeurčení.

Je to něco podobného, jako vyretušování Slánského z fotografie Gottwaldova projevu v únoru 1948 na Václavském náměstí. Slánský tehdy dokonce půjčil Gottwaldovi svoji beranici. Ta zůstala, leč Slánský byl vyretušován. Změnilo to nějak historickou pravdu? Dnešní komunisté by si měli přečíst i to, že v jisté době psal jejich tisk o tom, že *„Hitlerova klika není německý národ, jenž má poctivé jméno a pověst. Německý lid (dělníci a rolníci) je národem Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgové a zároveň s rakouským lidem je nejbližším spojencem a bratrem Čechů. Tento pracující lid je též spoutaný a zotročený nacisty. V tomto duchu byl za českého spojence proti nacismu prohlášen i sudetoněmecký lid. Právo národů na sebeurčení pro sudetské Němce uznávali domácí komunisté do roku 1941 a mnozí déle“* (cit.)

Takže co dál? Maximilianeum (na snímcích nahoře), v němž měl projev český premiér, je mnichovský palác, který byl v polovině 19. století zbudován architektem Friedrichem Bürkleinem jako sídlo nadace pro podporu nadaných studentů. Od roku 1949 zde sídlo bavorského zemského sněmu. Místo tedy více než symbolické.

V Bavorsku jsou i jiná zajímavá města s množstvím památek. Například Augsburg. Patronátní město českého Liberce. Jedním z důvodů spolupráce těchto měst je i to, po válce v Augsburgu našlo svůj domov mnoho původních občanů z Liberce. A tak od 1. května 2000 se datuje partnerská spolupráce těchto dvou měst. Organizují společné výstavy, setkání, česko – německé dialogy a jiné. Když v roce 2011 prezentoval Liberec v Augsburgu ve čtyřech dnech naplněných kulturou, předvedly mimo jiné členky libereckého Prvního spolku paní a dívek tak úžasné uvařenou zelňačku, že nikdo z přítomných jinou nechtěl. Primátorka Liberce Martina Rosenbergová tehdy prohlásila, že *„byla mile překvapena jak srdečným přijetím, kterého jsme se*

v Augsburgu dočkali, tak tím, jak hodně o Liberci obyvatelé tohoto krásného města ví“. Podle ní je partnerství s Augsburgem ukázkou skvěle fungujících vztahů a vzájemného doplňování. A tohle jsou dle našeho názoru cesty, jak naplňovat formy přátelské spolupráce.

Letos v květnu se budou v Augsburgu konat již 64. Sudetoněmecké dny (Sudetendeutscher Tag). Tato setkání nejsou pouze o politických či jim podobných projevech. Jsou obrovskou, neuvěřitelně pestrou evropskou výstavou a představováním jisté části společné česko - německé kultury a našich společných dějin. Zpívá se zde, tančí, pečou se lívance, vaří se tradiční jídla, vystavují se kroje, knihy, pohlednice, mapy, obrazy, setkávají se krajané z různých míst, debatuje se, vzpomíná a hlavně není přítomna zloba a nenávist. Pouze snaha o porozumění a pochopení.

V loňském roce byly tyto dny v Norimberku a přijely sem opět stovky občanů z České republiky. Objevil se zde také značný počet českých podnikatelů zejména z oblasti turistického ruchu. Přijíždějí také politici z regionů, publicisté, novináři a studenti. Nikdo od nikoho nechce, aby činil nějaká prohlášení; kvůli tomu se tato setkání nekonají. Sudetští Němci prezentují svoji historii, která je neodmyslitelnou součástí historie Čech, Moravy a Slezska. Zrovna tak jako v roce 1862, kdy byl kostnickými občany slavnostně odhalen jako památník tzv. Husův kámen, který se postupně stal poutním místem. Jen o několik let později zde byla k počtě Jana Husa přejmenována ulice sv. Pavla na Husovu ulici a z iniciativy českých spolků z Německa byla osazena pamětní deska na domě, kde údajně pobýval Jan Hus. V roce 1923 se stala vlastníkem domu Společnost Husova muzea v Praze. V roce 1965 v něm byla otevřena první expozice Jana Husa a v roce 1980 Husovo muzeum. V roce 1984 podepsala města Kostnice a Tábor smlouvu o partnerství. A v roce 2007 bylo nedaleko Husova kamene slavnostně otevřeno Centrum německo-českého setkání. A takových příkladů bychom mohli uvádět stovky.

Pozvání na 64. Sudetoněmecké dny půjdou i na adresu vysokých státních činitelů českých. Jako každým rokem. Třeba se někdy hnou ledy obklopující toto setkání jakýmsi mýtem a návštěvy našich vysokých činitelů se stanou tradičními. Ty ledy jsou totiž pouze v našich myslích.

V posledních dnech učinil Petr Nečas asi tak dva kroky k opravdovému státnictví. Stalo se tak jeho projevem v bavorském parlamentu a poté podpisem smluv o části církevních restitucí, jakkoli byl vyděšenými socialisty od tohoto kroku zrazován s odkazem na Ústavní soud. Má před sebou ještě zřejmě asi rok a půl vládnutí. Za tu dobu se toho dá udělat mnoho.

28. října 1932 navštívili Antonína Švehlu na jeho statku v Hostivaři zástupci jeho strany (píšeme o tom dnes i na jiném místě). Byla to doba těžké ekonomické krize a krizí politických, neustále vznikajících. Možná tak trochu jako dnes. A Švehla při té příležitosti řekl:

"Nejprve práce, pak úcta a pak teprve jest možná autorita... Musíme si zachovati schopnost strážlivého a správného úsudku k sobě navzájem, nahoru i dolů... Právě tyto doby vyžadují, abyste pečlivě volili své vůdce, kterým svěřujete své osudy. Dbejte, aby měli na pravém místě srdce, svědomí a rozum. Divíte se, že v době hospodářsky tak svízelné, dávám na prvé místo srdce, snad se vám to zdá příliš citovým. Rozvážil jsem dobře, že právě v době těžké je třeba, aby vedoucí člověk měl srdce na pravém místě, aby dovedl hřejivým citem probudit lidské svědomí k plné odpovědnosti a dal zároveň ušlechtilý podnět ku práci a činům pro lid, hospodářskými poměry zkrúšený."

I proto možná musel Švehla (a strana agrárnická) po roce 1945 na hodně dlouho zmizet z naší historie. Měl na tom stejný zájem Beneš, který ho dokonce označil za fašistu a nechal zavřít jeho syna, jako komuniste, kteří potřebovali hlasy obyvatel venkova. Nenáviděli ho také proto, že Švehla od roku 1918 prosazoval, aby se zapojili do státní politiky zástupci menšin, zejména Němci. Nikdo na to tehdy bohužel nedbal. Ale to je již jiná kapitola. Takže ještě jednou – za rok a půl se toho dá udělat hodně. A ještě dva snímky na závěr. Jsou hodně symbolické.

Petr Andrle

Apoštolská konstituce o volbě nové hlavy církve

Kardinál Miloslav Vlk

Informace z konstituce Jana Pavla II. *Universi Dominici Gregis* ze dne 22. 2. 1996, ze svátku Stolce (katedry) svatého Petra, která stanovuje předpisy pro případ úmrtí papeže nebo jeho abdikace (viz čl. 75), jeho pohřbu a o všem, co souvisí se změnou v čele katolické církve: Název je vzat (jak to u papežských dokumentů bývá) z latinských slov první věty dokumentu, která začíná „*Nejvyšší pastýř všeobecného stádece Pánova*“. Dokument je veřejný, lze ho nalézt na webových stránkách Vatikánu i v různých jazykových mutacích, v němčině, v angličtině atd.

Konstituce je forma dokumentu, která se užívá pro stanovení určitých závažných právních, kanonických předpisů pro určitou oblast života v církvi. (Podobně jako encykliky nebo *motu proprio* a další jsou dokumenty pro jiné případy).

Konstituce má dvě části. První je nadepsána „Uvolněný Apoštolský stolec“. Má pět kapitol: 1. *pravomoci kardinálského kolegia během období sede vacante* (namísto tohoto latinského označení je lépe užívat zčeštěný výraz „období sedisvakance“). 2. *Shromáždění kardinálů* (text užívá slovo „congregatio“) *při přípravě volby papeže*. 3. *O některých úřadech v tomto období*. 4. *Pravomoci vatikánských kuriálních úřadů v tomto období*. 5. *Pohřeb papeže*.

Druhá část „Volba papeže“. 1. *Volitelé*. 2. *Místo volby a které osoby jsou do konkláve připuštěny z důvodu jejich služby*. 3. *Počátek volby*. 4. *Zachování tajemství o všem, co souvisí s volbou*. 5. *Průběh volby*. 6. *Co je nutno zachovat nebo čemu se vyhnout při volbě*. 7. *Přijetí volby, vyhlášení a začátek služby nového papeže*.

Z tohoto obsahu je patrné, jak je vše přesně stanovené, a nic není ponecháno náhodě. Bohužel někteří novináři ani tento prostý přehled kapitol neznají, a proto jsou jejich zprávy někdy mimo realitu, založené jen na dohadách, i když pár kliknutími lze snadno zjistit skutečnost. V úvodu píše Jan Pavel II., co ho vedlo k přípravě tohoto dokumentu, že navazuje na tisícileté zvyklosti (např. konkláve), vypočítává právní dokumenty, na které přímo navazuje, připomíná ustanovení Pavla VI. o věku volitelů a zmiňuje, co pokládal za nutné změnit, například zrušit volbu aklamací.

Z první části nás může zajímat hned 1. a 2. kap. *Pravomoci kardinálského kolegia*, které je svoláno hned od začátku sedisvakance, ať způsobenou smrtí papeže nebo abdikací. V této době kardinálové řídí církev. Při svých shromážděních řeší především závažnější otázky, které před církví stojí. Jejich shromáždění se nazývají „*generální kongregace*“. Konají se denně za předsednictví děkana kardinálského kolegia. Tentokrát je to kard. Angelo Sodano, bývalý státní sekretář. Nesmějí rozhodnout nic ve věcech, které patří papežovi. Kardinálům je rozdána výše jmenovaná konstituce, kterou čtou, studují, diskutují, mohou klást k ní otázky. Pak společně skládají přísahu, že ji budou svědomitě zachovávat. Pokud se scházejí po smrti papeže, hovoří o otázkách jeho pohřbu. Stanoví se začátek konkláve. Jsou vybráni dva teologové, kteří přednesou úvahu o aktuálním stavu církve. Zničí se pastýřský pečetní prsten a oficiální razítko.

Kap. 4. *Smrtí papeže končí státní sekretář svou funkci* (kardinál Bertone) a vedoucí (prefekti) všech kongregací, což jsou jakási ministerstva vatikánské kurie.

Druhá část, kap. 1. *Volitelé*, to jsou všichni kardinálové, kteří v den začátku konkláve nedokončili 80. rok života. Zakazuje se přítomnost jakékoliv církevní a zvláště civilní osoby při volbě a jakékoliv ovlivňování a lobby církevní i světské moci na průběh volby.

Ve 2. kap. této části se stanoví, že *konkláve se má konat ve Vatikánu, v Sixtinské kapli*, že kardinálové mají bydlet v pensionu Santa Marta ve Vatikáně. Na cestě ze sv. Marty do Sixtinské kaple s nimi nikdo nesmí mluvit. Volitelům je zakázán jakýkoliv styk s veřejností, písemný, či telefonicky a vůbec jakýmkoliv prostředkem komunikace. V papežské sakristii Sixtinské kaple mohou být přítomni papežský ceremoniář a dva řeholníci pro různé služby.

Kap. 3. popisuje *začátek volby*. V dopoledních hodinách prvního dne se všichni volitelé shromáždí v chrámu sv. Petra na slavnostní mši za dobrou volbu papeže, odpoledne se shromáždí v Apoštolském paláci v Capella Paolina a odtud se odeberou průvodem, všichni slavnostně oblečení, za zpěvu hymnu k Duchu svatému - Veni Creator do Sixtinské kaple, kde kardinálové zaujmou svá místa podle předem určeného pořádku stanovená. Přítomni jsou volitelé, papežský ceremoniář a teolog, který bude mít meditaci před volbou. Volba nesmí být přenášena ani tajně nahrávána. Prvním úkonem zde je slavnostní přísaha, kterou čte děkan kardinálského sboru, pak jdou všichni za sebou ke stolu v přední části kaple, kde je vystaven evangeliář a každý se dotkne a pronese předepsanou větu osobní přísahy. Ceremoniář poté pronese větu „*Extra omnes*“, což znamená – ať se vzdálí všichni, kdo nemají právo být uvnitř. Poté teolog určený k projevu vyzve volitele, „aby měli před očima jen Boha“. Znovu jim připomíná povinnost zachovat mlčení a vše, co je v konstituci. Ve svém projevu většinou zdůrazňuje teologické a evangelní motivy uvažování a postojů při volbě. Po projevu odejdou ještě poslední „*extra*“, tj. teolog a papežský ceremoniář. A volba je připravena...

Celá 4. kapitola je o *zachování tajemství*, které se týká všech skutečností z přípravy i průběhu volby. Pokud by ho některý volitel porušil, hrozí mu trest exkomunikace vyhrazený papeži. V Sixtinské kapli musí být zajištěno, že tam nejsou jakékoliv prostředky odposlouchávání či přenášení jakýchkoliv zpráv. Zákaz jakékoliv komunikace s okolním světem, poslouchání radia, TV, ani sledování tisku. Zachováním tajemství jsou všichni vázáni nejen během volby, ale i po jejím skončení.

5. kap. se *týká průběhu volby*, který se tu popisuje velmi podrobně. První den odpoledne se koná 1 volba ostatní dny vždy dvě kola dopoledne i odpoledne. Forma volby je pouze skrutinium. Zvolen je, kdo dostal 2/3 hlasů přítomných kardinálů. Před začátkem volby asistenti rozdají každému voliteli dva až tři malé lístky s větou v latině: „*Volím za nejvyššího pontifika*“ a volitel napíše čitelně jedno jméno. Žádný podpis. Lístek přeloží a postupně popořadě odcházejí v kapli ke stolu před oltářem, v ruce přeložený lísteček drží viditelně a vhodí do urny se slovy: „*Ježíše Krista, který mě bude soudit, si беру za svědka, že svůj hlas dávám tomu, o kom jsem přesvědčen, že podle Boha má být zvolen*“. Kolem stolu stojí tři skrutátoři. Když poslední kardinál vhodil lístek, první skrutátor protřepe urnou a začne počítat lístky, jestli je jich správný počet. Pokud by tomu tak nebylo, musely by se lístky hned spálit a volba by se musela opakovat. Pak následuje proces čtení hlasů. Jeden skrutátor rozbalí lístek, dá druhému, ten si přečte jméno a dá třetímu, který ho přečte nahlas. Pak se hlas zapíše do seznamu. Lístky se propíchnou a navlékají na šňůrku. Hlasovací lístky se pálí až po obou hlasováních. Po spočítání lístků přistoupí ještě revizoři a vše přepočítávají a kontrolují. Po každém volebním kole se pořídí zápis o výsledku hlasování s přehledem, kdo kolik dostal hlasů. Tento seznam se pak zapečetí a archivuje.

V této kapitole je stanoven i postup pro případ, že by se hlasování neúměrně protahovalo. Závěrečná věta stanoví, že stejný volební postup se užívá při abdikaci papeže, jako jsme toho svědky tentokrát.

6. kap. *Co je nutno dodržovat*: zákaz jakékoliv simonie, zákaz jednat o nástupci za života papeže, slibovat hlasy, nebo dělat soukromé porady, zákaz veškerých zásahů občanských autorit zvenku. 7. kapitola. *Přijetí volby a vyhlášení*. Poslední z kardinálů-jáhnů zavolá sekretáře kolegia a ceremoniáře. Kardinál děkan se ptá zvoleného, zda volbu přijímá, a jak se chce jako papež jmenovat. Zapiše se o tom protokol. Kardinálové pak vzdávají hold novému papeži, vyjadřují úctu a poslušnost. První z kardinálů jáhnů oznamuje z balkonu baziliky uskutečněnou volbu a papež přijde pozdravit shromážděné a požehnat.

Co si tedy myslet o amnestii a našem soudnictví?

NÁZOR CTIHODNÉHO SOUDCE ROBERTA FREMRA

*Soudce českého Nejvyššího soudu JUDr. Robert Fremr (*1957) se v nejbližších dnech ujme funkce soudce Mezinárodního soudního dvora OSN v Haagu. Sama tato skutečnost nasvědčuje tomu, že se jedná o mimořádnou osobnost našeho soudnictví. Pracoval konec konců několik let jako soudce Mezinárodního trestního tribunálu OSN pro Rwandu. Není tedy divu, že s ním udělala redakce Lidových novin rozhovor, který byl otištěn v pravidelné páteční příloze tohoto deníku. My jsme si dovolili z tohoto rozhovoru přetisknout část, v níž se soudce Fremr vyslovuje k tolik diskutované amnestii.*

Co je víc než zákon? Co je nad ním?

V právním státě, kterým jsme od roku 1989, nic a nikdo. I stát je podle Listiny základních práv a svobod vázán zákonem. Nicméně vidím, že i někteří ústavní činitelé se domnívají, že stojí nad zákonem.

Tím, že sami nedodržují zákon?

Nejen. Například Ústavní soud něco rozhodne a první reakce poslanců je: Co s tím uděláme? Jak to obejdeme? Klasikem je v tom pan prezident Klaus, který například nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že prezident se musí vyslovit, zda jmenuje, nebo nejmenuje justičního čekatele Petra Langera soudcem. Václav Klaus verdikt ignoroval, což má obrovský destruktivní dopad na společnost. Pan prezident Klaus podle mně vždycky trošku trpěl přezíravým vztahem k justici.

Projevilo se to nejspíš i v jeho poslední amnestii....

... kterou bylo bezpochyby záhodno konzultovat s justičním expertem.

Považujete amnestii za dobrý nástroj, smysluplný?

Naopak, mám zásadní výhrady vůči institutu amnestie, je to přežitek ze středověku, v právním státě je neústrojný, spíše ho narušuje. První věc, kterou amnestie popírá, je spravedlnost, rovnost lidí před zákonem. Proč někdo, kdo nastoupí trest 30. prosince a jenom proto, že je 20. výročí vzniku republiky, svůj trest nevykoná a půjde domů, zatímco jiný, který nastoupí o dva dny později, ho vykoná? Amnestie k tomu popírá smysl trestního řízení, kdy jde o to, aby se trestem napravil pachatel, aby se dostalo satisfakce oběti a aby společnost viděla, že se nevyplácí nedodržovat zákony. Jaký efekt má amnestie? Pochopil jsem Havlovu amnestii, v zemi vládl étos, byla tu snaha po celonárodním usmíření, začít od nuly, dát šanci těm, kteří dejme tomu nějak pochybili. I tak myslím, že ideu prezident Havla, kterého si velice vážím jako velkého humanisty, amnestie nenaplnila. Myslím, že i on sám to uznal. První jeho amnestie v lednu '90 se vztahovala na 23 tisíc lidí v Československu, druhá, při vzniku České republiky v roce 1993, už jen asi na 107 lidí.

Klausova amnestie osvobodila znovu tisíce vězňů...

... ale hlavně postrádá ten étos, smysl. Pan prezident Klaus přece vždy říkal, že amnestie neuznává, a teď důsledky jeho amnestie zdědí ti, co přijdou po něm. Je velice patně právnícky naformulovaná, obsahuje problematický článek 2, který se

vymyká všem amnestiím, které znám i ze světa. Všeobecnou amnestii vyhláší jinde většinou parlament nebo jiné kolektivní těleso. Svěřit takto rozsáhlý zásah do práva jednomu člověku, který nemusí mít právní vzdělání, nemusí dbát žádných pravidel, mi v dnešní době připadá jako naprostý přežitek, který nemůže mít jiný, než negativní efekt.

Nevnímate to i jako urážku vaší profesní práce, když se takhle náhle a bez vysvětlení ukončí letité vyšetřování?

Nad to se musí vyšetřovatel nebo soudce povznést, protože se to stává i u milostí. Je to prostě momentálně součástí našeho právního řádu.

Jaký je podle vás vztah mezi zákonem a morálkou? Jednou jsem se zeptala Viktora Koženého, co je morálka, a on odpověděl, že zákon a morálka je pro něj totéž. Když jsem v Ázerbajdžánu, ctím jeho zákony, tedy i morálku, řekl.

To je absolutně amorální. Pak by musel morálně přijmout i norimberské zákony, které byly legálně perfektní, ale naprosto amorální. To, co říká Viktor Kožený, je příznak krize naší společnosti. Chovám se legálně, ale vedle toho si můžu dělat, co chci. Veškerý obsah morálky do žádného zákona nedostaneme. Jak uzákonit, že pustím jako mladík sednout v tramvaji starou paní? Pozdravit, poděkovat, nelhat? To vede jen k tomu, že společnost je zahlcena zákony, má tendenci upravovat i ty sféry života, v nichž by se lidé měli řídit morálkou.

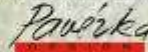
Na snímku obraz „Alegorie spravedlnosti“. Je dílem Lucase Cranacha staršího (4. října 1472 Kronach u Bamberka – 16. října 1533 Výmara). Byl to významný německý renesanční malíř, tiskař, obchodník a rodinný přítel Martina Luthera. Letos si připomínáme 460. výročí jeho odchodu z tohoto světa. A nesmíme také zapomenout, že letos také vzpomínáme 530. let od narození Martina Luthera (1483-1546), který se považoval za následovníka Husova a přeložil Bibli do němčiny. V České republice máme jeden jediný památník Lutherův a to v Aši.

ART GALERIE PENSION
Pension U řeky, Karlovice 209
Tel.: 554 744 115
Galerista mobil: 603 271 434

www.pensionureky.wbs.cz

www.pavezkadesign.cz

www.artgaleriezlín.eu

...TO JE NÁŠ SVĚT.

Jitka a Petr JURNEČKOVI

Výstava autorské
tvorby manželů
z Brna.

**Vernisáž je v sobotu
2.března 2013 v 17 hodin**

Obrazy, grafika, plastiky,
lehané a spékané sklo ... atd.

**Výstava je prodejní,
přístupná denně do 3.května 2013**

Výstava potrvá do 3. května. Vystavují manželé - Jitka a Petr JURNEČKOVI z Brna. Jejich tvorba je velice všestranná. Malují obrazy, pracují se dřevem i sklem. Nezájemavější na jejich tvorbě je to, že tvoří ve svém volném čase – pro potěšení a zábavu. Jistě i tento prvek jejich tvorby obohatí všechny návštěvníky pensionu U Řeky, třeba jen o to, že si řeknou „to musím zkusit také“. Udělat si obrázek pro radost. Srdečně Vás zdraví akad. sochař Luděk Pavézka; designer, výtvarník, galerista; www.pavezkadesign.cz

V SUPERMARKETECH KUPUJI POUZE TUŽKY

Nedávno zveřejnila Pavla Matějů na novinkách.cz zajímavý rozhovor s Margit Slimákovou, která má nevšední, ale zřejmě racionální názory na výživu. Část rozhovoru přetiskujeme s udáním zdroje.

Kdo je Mgr. Margit Slimáková, Ph.D? Narodila se v roce 1969. Vystudovala Střední zdravotní školu v Brně, poté Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Absolvovala celou řadu kurzů o výživě, navštívila celou řadu biofarem v různých zemích světa. 10 let žila v Německu a v Číně s manželem, technikem, který pracuje ve Škodovce. Žijí v Praze a mají spolu tři děti (15, 13, 8 let). Více najdete zde <http://www.margit.cz/margit/>

Vaše děti nejsou očkované. Jen nejstarší syn, protože se tu narodil, ale pak už nejsou. Myslím, že by stát měl především respektovat Úmluvu o lidských právech a biomedicíně, kterou Česká republika ratifikovala v roce 2001 a která jednoznačně říká, že jakékoliv lékařské zákroky se mohou provádět po důkladném ponaučení a se souhlasem pacienta nebo zákonným zástupcem dítěte. A tahle úmluva by měla být nadřazená zákonu o povinném očkování. V Německu nám lékař očkování doporučil, ale v žádném případě nás nenutil. Vy jako rodič budete znevýhodněni za případnou chybu v rozhodnutí, ať už je jakákoliv.

Argumentuje kolektivní imunitou. V zemích okolo nás není očkování povinné a nevyskytuje se tam víc infekčních nemocí. V případě, že by kolektivní imunita po očkování měla platit, tak nás zde nejvíce ohrožují dospělí, kteří se nenechávají přeočkovávat proti dětským nemocem a chránění už v naprosté většině nejsou, protože imunita po očkování je jen dočasná na rozdíl od té celoživotní, kterou získáte po prodělaném onemocnění.

Ani maso nikdy vaše děti nejedly? Ani manžel ho nejí, ale není to ze zdravotních důvodů, ale z ekologicko-etických. V rozumném poměru a kvalitě je maso z výživového hlediska v pořádku. Bohužel to, co se dnes běžně v Česku prodává, však kvalitní není. Evropská unie má například povinnost označovat geneticky modifikované potraviny, ale tahle nařízení se obcházejí v podobě krmiv, takže až 85 procent krmiv určených pro zvířata v chovech může být geneticky modifikovaných. A vy to do těla dostáváte přes ta zvířata. Navíc spousta konvenčně chovaných zvířat nežere přirozenou stravu, nepohybuje se a maso má odlišné složení tuku. Původně jejich maso obsahovalo i omega-3 mastné kyseliny, které má dnes vedle ryb už jen maso některých divokých zvířat.

Co vegetariánskému jídelníčku vašich dětí říká dětská lékařka? Máme dohodu, že za zdraví dětí odpovídám já. K ní bych šla až tehdy, pokud by byl opravdu problém.

Dětem nevadí, že jsou jiné než ostatní? Vždycky u nás platilo, že když chtějí maso ochutnat, tak mohou. Nejstarší syn ho okusil dvakrát ve školní jídelně. Sám nám to řekl a zase se vrátil k bezmasé stravě. Pokud se jednou pro maso rozhodnou, bude to jejich věc. V tom nevidím problém, na rozdíl od sladkostí, jako jsou čokoládové tyčinky, ale i bramborové lupínky, k nimž se dostávají nejvíce díky škole.

Cukr vůbec nepoužíváte? Když se jednou týdně v rodině upeče bábovka, dáte si dezert a přidáte med nebo hnědý cukr, tak je to v pořádku. Nejsem proti sladkému, ale než něco koupit, tak si to raději doma upéct, ať víte, co tam dáváte.

Jak vypadá váš denní zdravý jídelníček? Pečivo, máslo, hromada zeleniny, k tomu kvalitní sýr, někdy vajíčko, někdy nějaká pomazánka. Kupuji na trhu pšenično-žitný kváskový chléb, máslo mám jenom od farmáře. V zimě teď jíme pravidelně kysané zelí, které jsme si naložili. K pečivu s máslem a pomazánkami dělám saláty z mrkve a jablek, červené řepy, k tomu hodně další zeleniny a vlašské ořechy. K obědu míváme jídlo založené na těstovinách nebo různá mexická jídla, tortilly,

fazolové náplně, italská jídla s polentou, dělám i vepřoknedlo zelo, ale knedlíky jsou celozrnné a místo vepřové používám pšeničnou náhradu masa, seitan.

V supermarketech nenakupujete vůbec? Většinou jen tužky před začátkem školního roku. Jinak nejčastěji u farmářů a v kvalitě bio anebo lokální. Jsem šokovaná, že na rozdíl od celého světa mají v Česku biopotraviny extrémně špatné jméno.

Protože existují výzkumy, které tvrdí, že nejsou lepší a zdravější. Tu americkou studii z loňského září, kterou máte na mysli, jsem přečetla (více o studii zde). Ona prokázala, že biopotraviny jsou výhodnější, i když ne tak moc, jak se čekalo. Mají méně pesticidů, takže jsou méně rizikové. Jenže studie nesledovala to podstatné, třeba obsah omega-3 mastných kyselin, nesledovala genetickou modifikaci. Polemizovala jsem s ní na svém blogu a ministerstvo zemědělství si můj názor vyvěsilo na své stránky.

Biopotraviny jsou obvykle dražší, a pokud nechodíte domů přes farmářské trhy, neseženete je v přijatelné ceně pohodlně cestou z práce domů. Ve Spojených státech zhruba platí, že se vyhazuje 35 procent potravin, u nás to bude méně, asi 25 procent, a biopotraviny jsou v průměru asi o 20 procent dražší, takže je to zase jen o nastavení. Začneme-li promyšleněji nakupovat a neplýtvat, jsme na svém. Nákup je sice z počátku pracnější, ale to je otázka organizace a priorit. Deset let jsme tady nežili a několik týdnů mi trvalo, než jsem si najela na systém, kde co seženu. Od jara až do podzimu nakupuji téměř vše na farmářských trzích. Teď mi jednou za dva týdny vozí zemědělci od Jičina bedýnku objednaných potravin ze své farmy. Uskladnili jsme si několik beden mrkve, jablek, hrušek, naložené zelí. Když už člověk ví a nakupuje přímo ve svém okolí, vyjde ho to i levněji než přes obchodní řetězce.

Netlačí vás hypotéka, manžel vydělává a máte čas se věnovat vysněnému životnímu stylu. Takové štěstí většina Češek nemá. Máte pravdu, že mám štěstí, že se zabývám oblastí, která prospívá celé rodině, že mě manžel podporuje a děti jsou naprosto zdravé. "Zase jsem jediný, kdo má nula zameškaných hodin," stěžují si naše děti běžně. V životě neužívaly žádné léky, jediná antibiotika, antipyretika ani analgetika. Chodí jen dvakrát za rok na preventivní prohlídku k zubaři.

Chřipky a virózy léčíte jak? Stravou, čaji, homeopatií.

Kde propagace přírodního stylu končí? Máme se rovnou vrátit zpátky do jeskyní, nepoužívat elektřinu, protože její výroba planetu devastuje? Máme žvýkat kůže a pěstovat si jídlo na políčku? Otázka je, do jaké míry musíme být závislí na konvenčních energetických zdrojích, zda bychom se neobešli s těmi alternativními, které naše životní prostředí neničí. Každopádně nejsem pro návrat do jeskyň, ale už dneska se ví, že organické zemědělství je přijatelné a na rozdíl od současného konvenčního je udržitelné. Kvůli chemickému ošetřování půdy i těžké technice totiž klesá zásoba kvalitní kypré využitelné půdy.

Laicky předpokládám, že organické zemědělství nás všechny neuživí. Určitě ne ze dne na den. Ale dnes už je téměř jisté, že to konvenční určitě ne. Pokud bychom šetrným způsobem pěstovali plodiny, které do daného podnebí a vegetačního pásma patří, pak věřím, že postupná změna by všem prospěla.

Jak se vámi propagovaným životním stylem řídí obyvatelé dalších zemí, kde jste žila?

V Německu nebyl problém koupit zdravé potraviny včetně kvalitnějšího pečiva už v době, kdy u nás byly k dostání jen bílé rohlíky a dva druhy chleba. I povědomí lidí je daleko dál než u nás. Setkala jsem se tam třeba na jedné party u stolu s technikem s nižším vzděláním, a když se téma hovorů stočilo na rizika genetické modifikace potravin, šokoval mě svými neuvěřitelnými znalostmi, které tady nemají kolikrát ani vysokoškolsky vzdělaní lidé. Amerika nenabízí osvětlu, ale možnosti, včetně extrémů. Spokojeni jsou jak ti, co nakupují po kilech u McDonalda, i ti, co bojují za zdravý životní styl.

Jak jsme na tom my v Česku? Mišmaš. Sice už kritizujeme, že tu máme nekvalitní potraviny, ale na druhé straně je kupujeme a nedáme přednost těm kvalitním.

Proč? Jedna věc je osvěta a druhá toxické stravovací prostředí, v němž se pohybujeme a které vás vede k úplnému opaku. Vezměte si, že děti jen na cestě do školy prochází kolem bufetů a fast foodů s nejhorsím pečivem a nikde nepotkáte stánek s nakrájenými očištěnými jablky. I vysoce vzdělaní a schopní lidé mohou mít genetickou dispozici k závislostem na cukru a na nezdravých potravinách. Někteří nezdravé prostředí zvládají snadněji a druzí mu podléhají.

Ani na osvětu se nelze spolehnout. Typický je stále aktuální spor o zdravé a škodlivé tuky. Jak se máme správně zorientovat? Největší problém je, když informace lidem předávají skupiny, které na průmyslově upravených potravinách vydělávají. Potravinářský průmysl by vůbec neměl dávat výživová doporučení.

Od toho je tu přece stát, který hlídá nezávadnost potravin. Transtuky se tu donedávna prodávaly. Rama jich například obsahovala 15 až 20 procent a nezávislí odborníci už léta věděli, že je to zdravotně nejškodlivější druh tuků, ale mlčelo se o tom. Pak se procesy zpracování sice změnily, ale není až tak jasné, jak fungují. Mám třeba studii, která dokazuje, že i tuky obsažené v dnešních margarínech mohou zvyšovat obávanou hladinu cholesterolu, ale zase to bude nejspíš trvat, než se to proflákne.

Světová zdravotnická organizace doporučuje ve stravě třetinu nasycených mastných kyselin a dvě třetiny nenasycených, takže spíš než o máslo nebo margarín jde o to, abychom nejedli moc živočišných tuků na úkor rostlinných. A protože se v Česku tradičně jí málo zeleniny, zato jíme vepřové, kachny, smetanové omáčky, chápu, že je pro osvětáře snazší nás z másla přeorientovat na margarín než přimět si dát papriku místo tlačenky. Kolik těch kachen ale sníte? I světová zdravotnická organizace je ve svých doporučeních bohužel pozadu. Dnes už se ví, že jen vysokocholesterolová strava neznamena automaticky vysoký cholesterol v cévách. Od války jíme čím dál méně živočišných tuků a přitom počet kardiovaskulárních onemocnění roste, takže margaríny nic nevyřešily. Situace je totiž mnohonásobně složitější. Jeden ze základních problémů kardiovaskulárních onemocnění je prozánětlivé prostředí organismu, které poškozují cévy a tyto cévy se potom stávají místem pro ukládání cholesterolu a nasycených tuků. A to prozánětlivé prostředí je dáno například tím, že máme nadbytek omega-6 mastných kyselin. Rostlinné oleje obsahují omega-3 protizánětlivé a omega-6 prozánětlivé mastné kyseliny a ty, jsou-li v rovnováze, je všechno v pořádku. Jenže my dnes díky margarínům a rostlinným tukům sníme víc omega-6 a nesoulad s omega-3 se prohlubuje. Tím pádem máme v těle trvale prozánětlivé prostředí. Proto se dnes spolu s jednoduchými cukry na našich potížích rostlinné tuky podílejí víc než živočišné.

Margaríny tedy vůbec? Není důvod.

Obávám se, že laik po vašem odborném vysvětlení stejně tápe a neví, co může a čemu se má vyhnout? Jezte přirozené základní potraviny a ty minimálně technologicky upravené. Když je občas doplníte jakýmkoliv polotovarem, pak se nic nestane.

Co jsou přirozené základní potraviny? Čím méně ochucené a trvanlivé, tím lépe, ideálně bio a z lokálních zdrojů. Například fazolí, pohanky, krup, jáhel, jablek, vlašských ořechů či hrušek se nikdo nepřejí, protože naše tělo jim rozumí, umí si regulovat jejich ideální příjem. Zatímco s průmyslově upravenými potravinami, v nichž jsou některé živiny, které třeba ani nepotřebujeme, nepřirozeně koncentrované a jiné chybí, se naše tělo pere.

Jste štíhlá, energická. Je to výsledek zdravé životosprávy? Problémy s hmotností jsou často jen v hlavě. Jakmile si řeknete, že se musíte hlídat, dostanete se do kolečka, dáváte si pozor, čímž jste ve stresu, který zvyšuje uvolňování hormonu podporujícího ukládání tuku v oblasti břicha. Věřím v pohodu, v to, že tělo si najde rovnováhu, když dlouhodobě jíte přiměřeně a rozumně, nepřemáháte se, ale přirozeně se pohybujete venku na zdravém vzduchu.

Zdroj: http://ona.idnes.cz/margit-slimakova-margariny-nejzte-d6b-/spolecnost.aspx?c=A130217_174624_spolecnost_jup

Jak dál hlavně v českém zemědělství

Bohumil Řeřicha

V březnu 2013 bude projednávat EU otázku zemědělství a jeho výhled od roku 2014 do roku 2020. Všeobecně je známo, že evropské dotace do zemědělsko potravinářského sektoru jsou jedny z největších a zemědělsko-potravinářské lobby jedno z nejagresivnějších. Nedávno však vyšla alarmující zpráva, že dotace do zemědělství jsou nejvíce zneužívány nejen bývalými zeměmi východního bloku, ale i ostatními zeměmi. Například v Itálii se vyplatily dotace k založení lesů a byly použity úplně k jiným účelům. Ve Španělsku se z těchto dotací stavěly penziony. Zním případ i z naší země, kdy na dotacích, které měly plynout do míst ohrožených povodněmi, se přizpůsobily obce, které do těchto míst nepatřily a vystavěly si podél místních komunikací odtokové žlaby.

Zvláštní kapitolou je v rámci EU i hospodaření s půdou, které nezadržitelným způsobem ubývá. Jen pro příklad, stačí si zajet kousek za Prahu do aglomerace Jesenice, kde k developerským účelům ubývá hektar za hektarem. Proto je také na místě položit si otázku, jak se vyvíjelo české zemědělství po roce 1989? Je pravdou, že nejvíce postiženým hospodářským odvětvím po roce 1989 bylo zemědělství. Transformací a privatizací ztratili prakticky desetitisíce lidí práci, kterou jim na vesnicích zajišťovala tzv. zemědělská velkovýroba. Vesnice, především v bývalých Sudetech se postupně vyliďňovaly až k dnešnímu doslova smutek vzbuzujícímu stavu. Ti, kteří měli nejvíce informací, velmi úspěšně restituovali. Na druhé straně se jako restituční náhrady předával restituentům živý inventář, který v drtivé většině skončil v rukách překupníků, z nichž mnozí na tom pohádkově zbohatli, anebo pod cenou na jatkách.

Na druhé straně dodnes hzdí mnoho vesnic severočeského a západočeského pohraničí ruiny nemovitého majetku. Svě sehrálo i špatné vyjednávání našich politiků při tzv. asociačních dohodách na počátku 90. let v EU. Není však mým cílem popisovat zkušenosti nejen ze socialistického ale i „kapitalistického“ zemědělství v naší zemi po roce 1989.

V 90 letech začali tehdejší bývalé nomenklaturní kádry (zemědělství technici i bývalí vedoucí pracovníci), kteří nikdy manuálně v zemědělství nepracovali (socialistický systém je vychoval pouze k „řízení“), zakládat zemědělské společnosti tzv. Společnosti s ručením omezeným, akciové společnosti, družstva vlastníků a samozřejmě i v menší míře na restituovaném majetku a na pronajaté půdě vznikaly privátní podniky. Řada z těchto subjektů to neměla určitě lehké, řada měla a má problémy dodnes. Ze dne na den se stali z bývalých „kádrů“ manažeři, jednatele, ředitelé firem. Mnozí z nich na základě „dobrých známostí“ si pronajímali a po té kupovali tu nejkvalitnější zemědělskou půdu. Nestali se však opravdovými podnikateli, neboť nedokázali vdechnout novým subjektům to, co nenávratně přerušil totalitní komunistický systém, opravdový vztah a lásku k půdě a zvířatům, který si naši předkové předávali po generace. Hlavním mluvčím velkých subjektů se stala Agrární komora složená též z bývalých socialistických kádrů, a jejímž jediným zájmem po celých více jak 20 let bylo a stále je, stěžovat si na malé dotace a na nespravedlnost EU. Žehráni si na úbytek zvířat především dojných krav a prasat je však především naším vnitřním problémem.

Jezdím více jak 10 let na pravidelné roční čtyřdenní semináře pro německé sedláky do bavorského Bad Alexandersbad. V prvních letech organizátoři zvali i české sedláky. Pro postupný nezájem, přezíravost a typické „my víme všechno líp,“ němečtí sousedé od toho ustoupili, že dodnes, jako čestný host těchto seminářů jsem zůstal sám. Již před 11 lety, tedy před vstupem do EU vyzývali bavorští a rakouští sedláci bývalé země východního bloku aby se jejich sedláci k nim připojili a mohli prosazovat zemědělskou politiku solidárně společně. Bohužel nic takového se nestalo. V té době již mluvili němečtí sedláci o obnovitelných zdrojích energie, začali zavádět tzv. „Vermarktung,“ tzn. prodej přímo od výrobce, zřizovali na svých dvorech „Hofladen,“ obchody ve dvoře. Řada zemědělských podniků v Německu, z vlastních zdrojů zásobuje elektřinou svůj podnik, kterou vyrábí ze svých bioplynových jednotek. Vše se vrací k regionalitě, vyrábět, vytvářet

pracovní místa v regionu a prodávat regionální produkty. Prostě vrátit prostřednictvím zemědělství, ale ne velkými celky, život na venkově do původních kolejí.

Z české strany neustále kritizovaná výše dotací původním zemím nemá racionální jádro, neboť německý sedlák musí dát podstatně více prostředků na pronájem půdy a i ostatní náklady jsou vyšší. Vyšší je však na druhé straně než v České republice produktivita práce. Při posledním semináři letos v lednu jsem měl možnost navštívit soukromého sedláka v Horní Falci v oblasti Bayreuthu. 70 ha z toho 12 ha brambor. Ostatní plocha na krmení. Vlastních má 25 ha ostatní pronájem. Brambory sází, sklízí, balí a dodává velkým odběratelům v pytlích. Pracuje on, žena a syn. Syn jako „koníčka“ si nechal postavit zbrusu novou stáj pro 80 ks vysokoprodukčních dojníc (min. 8 000 l na krávu a rok). Stáj je volná s dojírnou. Bez výběhu a kvůli zdravotnímu stavu končetin, bez roštů. Těchto 80 krav obsluhuje syn, otec s matkou mu pomáhají jen napojit telata.

Nejsem a priori nepřítel českého sedláka, ale myslím si, že před naším zemědělským sektorem stojí velká výzva. Od roku 2014, a bude tomu předcházet právě velký boj v EU, která chce dotace nastavit ne už jen na výrobu ale něčím smysluplným je i podmiňovat, úpravou krajiny atd. si i naši sedláci budou muset zvyknout a místo jen snadného pěstování obilí v kombinaci s řepkou, začít chovat i přiměřené množství zvířat a tím samozřejmě se snažit i vytvářet „Vermarktung“ a i pracovní místa. Stát je povinen pro to vytvořit mantinely. Sedlák musí být skutečným podnikatelem a ne pouhým manažerem. Hesla jako „naše brambory se rodí v české zemi,“ „naše jablka sladí české slunce,“ „nakupujte hezky česky,“ české zemědělství nespasí a jsou jen infantilním úletem právě těch „manažerů“ neznajících skutečnou praxi a sedláckou dřinu. Zemědělství má nenahraditelnou funkci, zajistit obyvatelům dostatek kvalitních a cenově dostupných potravin, pečovat o čistotu vod, chránit faunu a floru a vrátit život do venkovské krajiny.

Chybí mi „můj poslanec“

Ono to ve mně nazrávalo od pátečního (15. února) večera. To když jsem poslouchal pořad ČT 24 HydePark, ve kterém exceloval komunistický poslanec soudruh Grebeníček. Přiznám se, že jsem byl nad tou snůškou neuvěřitelné drzosti zkušeného a školeného agitčika a manipulátora téměř jako „opařený“. Čekal jsem, že se někdo ze zkušených „psavců“ ozve a podrobí jeho „prezentaci“ dějin kritice. Bohužel jsem se nedočkal.

Snad ani ty jeho neomalenosti a falzifikace nebudu opakovat a komentovat. Asi každý, kdo se na pořad díval, musí konstatovat, že komentátor byl jehňátkem, se kterým si soudruh Grebeníček pohrával stejně, jako s dějinným výkladem. No ono ale nejde udělat omeletu, aniž rozbijete vejce, takže něco z těch sprostot uvést zkrátka musím... Po takových „faktech“, jakože největším zlodějem se znárodněním nebyli komanči, ale Beneš (jako by si Košický vládní program (1) „nadiktoval“ on sám – Beneš toho má na svědomí dost, přitěžovat mu vůbec netřeba...), nebo že Gottwald prý nebyl masovým vrahem, a po řadě dalších perel, jsem tedy s překvapením naslouchal dále. Jedna účelová lež střídala druhou, chrstalo to z obrazovky, jako kdyby to byla stáj a zrovna z ní někdo vyhazoval hnůj. Jak jsem později zaznamenal, tak ne jen pro mě bylo ale vrcholem všech těch lží tvrzení, že Jan Palach a vysokoškolští studenti v době Pražského jara vlastně podporovali KSČ.

V roce 1968 jsem byl předsedou Spolku posluchačů Přírodovědecké fakulty UJEP (dnes MU) v Brně a s představiteli Spolku posluchačů Filosofické fakulty téže univerzity (kde možná

soudruh Grebeníček studoval), a samozřejmě s řadou dalších představitelů studentského hnutí v celé republice, jsem se znal dobře.

Možná soudruh Grebeníček, spolu se svými soukmenovci, obdivoval soudruha Dubčeka, my jsme však věděli nejpozději od Akčního programu KSČ z 21. dubna 1968, že představitelé „obrodného hnutí“ jsou sice přijatelnější, než parta okolo Indry a Biľaka, ale rozhodně to nebyl náš ideál a konečný cíl. Nakonec to, na rozdíl od dnešních slizkých řečí soudruha Grebeníčka, v dané době poznal i soudruh Biľak a vyvodil správné Poučení... Vasil Biľak byl bolševik se vším hnusným, co k tomu náleží, ale svým Poučením mě neurazil – jako „třídního nepřítele“ mě rozpoznal správně. Grebeníčkovy lži, které de facto sugerují, že jsem snad byl s jistou částí bolševiků na jedné lodi, mě naopak výsostně urážejí. A určitě v tom nejsem sám.

Nicméně, míru Grebeníčkovy drzosti jsem si uvědomil naplno až při čtení článku Petrušky Šustrové „Úvaha dějinná“ (LN, 15. 2. 2013), kde autorka v závěru používá starý vtíp Radia Jerevan:

Rázně jsem se obrátila na Chaluhu, která ležela na posteli se zkříženými tlapkami a předstírala zájem: "Co bylo dřív, Ocáskovno, slepice, nebo vejce?" Usmála se širokým ruským kočičím úsměvem a odpověděla mi na tu pitomou otázku dávným vtipem z Rádia Jerevan: "Dřív? Dřív bylo všechno, i slepice, i vejce..."

V celé své nahotě přede mnou vyvstalo, že v jeho demagogickém záměrně zkresleném podání by to „dřív“ mohlo vyznět jako „dřív, za naší socialistické vlády“, a že je docela možné, že část národa, zejména ti mladší, by mu mohli i uvěřit!!! A tak mne napadlo: pro tento případ bych chtěl mít svého adresného poslance (a záměrně zde ponechávám pouze mužský rod, dámy jistě prominou...). Toho bych pak oslovil a řekl mu:

„Prosím, já nemohu, Grebeníčka nepotkávám, ale i kdybych ho potkal a dal mu přes jeho prolhanou nevytěžanou držku, ještě bych byl obviněn z ublížení na těle s těžkou újmou na zdraví a z něj by byl mučedník. Ty, můj milý poslanče, máš imunitu, tak jako ten zmetek, zastupuj mne a udělej to za mne. Díky – můj hlas máš za to příště v kapse, to slibuju...“

V parlamentech civilizovaných zemí k bitkám, pravda, nedochází a docházet nemá. V parlamentech civilizovaných zemí ale, pravda, nesedávají prolhaní zástupci zločineckých stran, přímých pokračovatelek budovatelů koncentračních táborů a vrahů – a nemají tam sedět. Jsem-li nucen chovat se tak, jako by byla sprostá lež takového poslance legitimním vyjádřením politického názoru, pak by měli ostatní uznat, že reakční, lhaní přiměřené, transparentní násilí spáchané na lháři ze strany jiného poslance je neméně legitimním vyjádřením politického názoru – jen radikálně opačného. A dokonce bych si dovolil usuzovat, že taková „vyváženost“ by nás v dlouhodobé perspektivě posunula blíže civilizaci – k ní totiž náleží vědomí odpovědnosti za vyřčená tvrzení. A to neberu v potaz to, že o nějakou vyváženost mezi pravdou a lží vůbec nestojím. Ostatně, páni poslanci, nehlásí se někdo?

RNDr. Svatopluk Kalužík
www.konzervativnistrana.cz

(1) *Wikipedie:*

"V závěrečné etapě 2. světové války proběhla jednání mezi prezidentem Edvardem Benešem a moskevským vedením KSČ v čele s Klementem Gottwaldem, jehož výsledkem byla dohoda o vytvoření domácí vlády Národní fronty Čechů a Slováků. Uvádělo se, že vláda schválila tzv. Košický vládní program po příjezdu na československé území, dne 5. dubna 1945 v Košicích. Ve skutečnosti byl vládní program podepsán již 29. března v Moskvě. Strany londýnského exilu přijely na jednání zcela nepřipraveny."

ZETOR SE VRACÍ...

Tradiční výrobce zemědělské techniky Zetor Tractors zahájil minulý týden sériovou výrobu nového traktoru Zetor Major. První vyrobené traktory zamíří nejen do Česka, ale i do Velké Británie, Polska, Irska, USA či Dánska. Do konce roku počítá Zetor s výrobou kolem 900 kusů traktoru

Zetor Major. „Na období leden až duben zatím evidujeme potvrzené objednávky na více než 350 traktorů modelu Zetor Major, což mírně předčilo naše očekávání. Znamená to, že plánovaná produkce pro toto období je již nyní vyprodaná," říká Marián Lipovský, zástupce výkonného ředitele a výrobní ředitel společnosti. „Zájem o nový model nás velmi těší. Dosavadní vývoj také potvrzuje náš původní předpoklad, podle něhož v roce 2013 počítáme s výrobou 900 kusů těchto traktorů," doplňuje Lipovský. Základní cena Zetoru Major je 550 000 Kč, finální cena samozřejmě závisí na provedení, které si

zákazník zvolí. Při vývoji nejnovějšího modelu traktoru společnost využila i externí specialisty z oblasti vývoje. Také do budoucna chce Zetor Tractors nabídnout příležitost ke spolupráci dalším externím vývojovým týmům. „S ohledem na naše záměry mohu potvrdit, že Zetor Major není naší poslední velkou novinkou. Už nyní se zákazníci mohou těšit na další nové modely v portfoliu značky Zetor," uzavírá Marián Lipovský. Nový model Zetor Major patří do výkonové kategorie do 80 koní a jedná se o traktor, který je určený především pro majitele menších či rodinných farem. Novinka navazuje na stejnojmenný model, který byl v historii značky jedním z nejúspěšnějších traktorů a získal si pověst traktoru na celý život. První traktory Zetor z řady dnes známé pod obchodním názvem Major se začaly vyrábět s náběhem unifikované řady I už v roce 1960. Po soustavných modernizacích UR I představil Zetor v roce 1992 upravenou sérii, která nabízela vyšší výkon, spolehlivost a pohodlí řidiče včetně prostorné a ergonomicky dobře a přehledně uspořádané bezpečnostní kabiny.

Vážení přátelé, dovoluje nám, abychom vás pozvali na

PIETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ K UCTĚNÍ PAMÁTKY OBĚTÍ ROMSKÉHO HOLOCAUSTU

**Datum konání: 7. 3. 2013 v 17 hod. Místo konání: Budova
veřejného ochránce práv, Údolní 39, Brno.**

Dne 7. března 1943 bylo z budovy dnes už neexistujících brněnských městských jatek nákladními vagony odvezeno do koncentračního a vyhlazovacího tábora Auschwitz II-Birkenau přes tisíc romských mužů, žen a dětí z Brna a dalších částí Moravy. Většina z nich zde zahynula. V letošním roce si připomínáme 70. výročí transportu. U příležitosti pietního shromáždění bude k vidění výstava Muzea romské kultury Porrajmos, která přibližuje osudy Romů během druhé světové války. Pro vstup na pietní shromáždění není vyžadována pozvánka.

Těšíme se na vaši návštěvu. S přátelským pozdravem *Muzeum romské kultury*.

AKTUÁLNÍ HISTORIE ČESKÉHO POLITICKÉHO VTIPU (1)

Říká se, že když se neobjevují nové, aktuální politické vtipy, že to jde se společností z kopce. Nejlepší vtipy vznikaly v době totality a politického útlaku. V nastalé svobodě a rozvoji demokracie se začaly objevovat také „nové“ vtipy, avšak vznikající spíše proto, že se to mohlo. Jejich kvalita nebyla valná. Většinou šlo o tzv. převyprávěné vtipy. Pointa zůstávala z dávné minulosti, změnila se pouze jména aktérů. V posledních letech jsme přece jenom i v této oblasti postoupili.

Začínají se ovšem objevovat i politické vtipy původní, které nemohly vzniknout jindy, než v naší současnosti. Jejich obsah, jakkoli vtipný, je současně smutný, neboť postihuje skutečnosti, kterých bychom se radši zřekli. Nicméně těchto vtípů přibývá tolik, že si můžeme otevřít novou rubriku, jak vidno z názvu. Navíc je to znamení, že se ovzduší ve společnosti vylepšuje. Pokud tedy uslyšíte nějaký zajímavý, aktuální vtip, sem s ním, prosím.

INZERÁT:

Je mi 38 let, hledám ženu k vážnému seznámení.

Profese: 9 let člen parlamentu ČR

Vlastnosti: usilovnost, ochota těžce pracovat, cit pro spravedlnost, pravdomluvnost, neúplatnost, boj za práva chudých

ODPOVĚĎ:

Je mi 30 let.

Profese: 15 let prostitutka

Vlastnosti: panna

Hospodský uklidňuje v době metanolové aféry své štamgasty: "Klid, chlapi! Jen vypadly pojistky..."

Dobrý den. Dovolali jste se na Ministerstvo XYZ. Všichni úředníci se věnují policistům, kteří dorazili před vámi. Ihned, jakmile některý z nich nebude zatčen, budete spojeni. Prozatím vyčkejte

Policejní služebna:

Tak pane Anoušku, jakou že to rychlostí do vás ta paní naběhla?

To je neuvěřitelné.

Tak podívejte. Jelikož odletěla 4 metry, obviníme ji z útěku z místa činu.

A jedna pikantní z Nového Světa:

Redaktor New York Times se zeptal indiánského náčelníka:

- Je vám přes devadesát let, celou tu dobu pozorujete bělochy - jakých úspěchů dosáhli a jaké škody napáchali? Když to vše zvážíte, kde podle vás běloši udělali chybu?

- Když bílí muži přijít, indiáni už byli vládcí země. Žádné daně, žádné dluhy. Bizonů hodně, bobrů hodně, voda čistá ... Ženy udělat potřebné práce. Šaman léčit zadarmo. Indiáni muži celý den lovit a ryby chytat. Večer zazpívat, zatančit, zakouřit si, pak celou noc šukat.

Potom se náčelník trpce pousmál.

- Bílý muž dost kretén, když myslet, že taková systém se dát vylepšit.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Jak se do naší redakční pošty zatoulala tato, zřejmě poněkud starší fotografie s názvem „Venkovští kluci čekající na příležitost“ nevíme. Aktuálně by se pouze dalo říci, že někteří z nich ji dávno již propásli.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (801)

Čas od času by se nám mělo přihodit, že budeme hloubat v knihách a v životopisech našich předků. Vzkazy do budoucnosti, týkající se toho, jak bychom se měli chovat, nám v minulosti poslali mnozí velcí Čechové. A věřili tomu, že nám jejich rady budou k užitku. Nechtěli si jistě připustit, že by jejich dobře míněná moudra zůstávala opomenuta. Všichni naši moudří předkové se mimo jiné vesměs shodovali v tom, že bychom měli být prosti závisti.

Nejlepší způsob, jak v sobě nepodněcovat závist, je nezávidět. Což neznamená, že by člověk měl být nekritický k plýtvání a k mrhání. Současné ekonomické a bohužel i morální krizi v naší společnosti (a chcete-li ve světě) rozhodně nepomáhá, když se vedoucí úředníci tohoto státu účastní jakési zřejmě nevypsané soutěže o to, kdo dá svým podřízeným vyšší odměny. Je pochopitelně otázkou diskuse, zda v době, kdy stát bere z nepochopitelných důvodů například pracujícím důchodcům úlevu na dani, udělují se některým úředníkům měsíční odměny ve výši, která mnohonásobně převyšuje jejich jinak slušný měsíční plat. Bohužel to vzbuzuje velice zkratkovité myšlení těch, jimž se těchto nezasloužených prebend nedostává. Těchto důsledků bychom si měli být vědomi.

Historie lidstva je mimo jiné také plna ponaučení o tom, jak by měli být lidé odměňováni a jak by se měli chovat. Z překladu Bible Kralické, kterou nám zachoval Jan Blahoslav, jest známý výrok z desáté kapitoly sv. Lukáše „nebo hoden je dělník mzdy své“. V jedné ze svých skvělých prací se tomuto výroku věnuje i bytostný sociální demokrat Josef Macek (1887 -1972), avšak pochybuji, že by tato a jiné jeho práce byly známy sociálním demokratům dnešním. Ke škodě jejich politiky současné.

Právě 20. února jsme si mohli připomenout 490. výročí narození významného přerovského rodáka, spisovatele, teologa, historika a biskupa Jednoty bratrské, Jana Blahoslava (1523 – 1571). Tento skvěle vzdělaný myslitel a humanista nám zanechal velice obsáhlé a slušné dílo. Zkusme se zamyslet na jednu pasáží z jeho „ Filipiky proti misomusům“ z roku 1567. Odmyslíme-li si archaickou češtinu, měly by si tuto pasáž vylepit na dveře svých sekretariátů všechny politické strany i různá hnutí a podle toho také jednat.

Protož s B. Lukášem starým já smýšlím. On tak napsal: „Budou-li zprávcové v Jednotě stát v pravdě a v jednomyslnosti, že Pán Bůh tomuto lidu žehnati bude etc. „. A summou, dokudžkoli na ta místa (t. ouřadů, zvlášť předních) nepodejde, svět, tělo, Antikrist, ale duch Kristů je držeti bude, dotud jest dobře. Než jakžt by po odjiti skrze smrt dobrých, věrných, upřímných, učebných neb neučených na ta místa se dostali hovada, svých věcí hledající, bez svědomí lidé, buď hloupi, nevyučení anebo chytří, lstiví, opatrností světa, a ne Božích plní etc., učení nebo neučení, tuť by jistě běda bylo Jednotě! Bylo by tedy potřebí ne toho, abychom se učených a umění báli a z beránků špalků nadělati chtěli, ale raději abychom, vrátí dle Pána zřízení jsouce, hleděli pilně, koho a s jakým duchem k ouřadům nižším i vyšším pouštíme, a které k tomu zdaleka a jak strojíme, co sobě a proč při nich libujeme neb nelibujeme, jaká při tom všem naše snažnost, bedlivost, práce i věrnost Pánu a Jednotě jest. Pánť se na všechno dívá. On ráciž oči naše osvítiti, abychom v stínu smrti nezhyňuli. (1567, febr.18 in horto)

Současná ekonomická krize bývá někdy srovnávána se známou krizí třicátých let minulého století. Když přišli za svým předsedou Antonínem Švehlou do Hostivaře dne 28. října 1932 členové agrární strany, měl k nim docela vřelý a neformální proslov. A mimo jiné řekl:

"Nejprve práce, pak úcta a pak teprve jest možná autorita... Musíme si zachovati schopnost strážlivého a správného úsudku k sobě navzájem, nahoru i dolů... Právě tyto doby vyžadují, abyste pečlivě volili své vůdce, kterým svěřujete své osudy. Dbejte, aby měli na pravém místě srdce, svědomí a rozum. Divíte se, že v době hospodářsky tak svízelné, dávám na prvé místo srdce, snad se vám to zdá příliš citovým. Rozvážil jsem dobře, že právě v době těžké je třeba, aby vedoucí člověk měl srdce na pravém místě, aby dovedl hřejivým citem probudit lidské svědomí k plné odpovědnosti a dal zároveň ušlechtilý podnět ku práci a činům pro lid, hospodářskými poměry zkrusšený."

Letos bychom si shodou okolností měli připomenout, že uplynulo sto čtyřicet let od Švehlova (1873 – 1933) narození a osmdesát let od jeho smrti. Tříkrát byl předsedou vlády a vždy, když dostal výplatu, zastrčil ji do zásuvky svého psacího stolu. Byl stále majitelem statku v Hostivaři, jehož výnosy byly dostatečně úměrné jeho potřebám finančním. Proto se po jeho smrti našlo mnoho těchto výplat ještě nedotčených v jeho pracovním stole. Což bude zřejmě pro mnohé naše vysoké úředníky jev nepochopitelný, zrovna tak jako známý výrok muže, jehož devadesáté výročí odchodu z toho světa jsme si rovněž v únoru mohli připomenout. Mám na mysli Aloise Rašína (1867 – 1923), který mnohé pudil svým výrokem o tom, že *za práci pro stát se neplatí*.

Ještě se vrátím k Antonínu Švehlovi. Absence jeho případného univerzitního vzdělání, které rozhodně nepodceňoval, byla vyvážena praxí a také selským rozumem, který nám v této době u mnoha politiků schází. Jinak by nemohl počátkem minulého století vést na svém statku mnohé učené disputace s profesorem Masarykem. A to v době, kdy ani jeden z nich netušil, jaké pozice jim osud v budoucím novém samostatném československém státě určil.

Leč, když jednou za předsedou vlády Švehlou přišli jeho dva straničtí kolegové s návrhem, aby jistý jiný jejich kolega získal vysokou státní funkci, ptal se Švehla na důvod jejich intervence. Proč by onen jimi doporučovaný straník, měl získat vysokou funkci. Jakoby nestačilo, že je členem strany, což je bohužel dnešní velice častá praxe. Oni dva mužové nemohli své doporučení nijak zdůvodnit,

protože šlo o pouhou stranickou intervenci. Pak si vzpomněli, že onen muž má dokonce dvě vysoké školy. Což byl sice úctyhodný argument, ale dle Švehly přece jen jako jediný důvod pro vysokou úřednickou funkci dost chabý. A tak jim odpověděl známým příměrem.

„U nás na statku bylo jednou tele, které cucalo od narození střídavě od dvou krav. A přece z toho telete vyrostl vůl“. A bylo po intervenci.

Jak říká staré české přísloví, nikdo učený z nebe nespádl. S pokorou bychom měli přistupovat k odkazům našich předků, zejména k odkazům těch, kteří v životě mnohé dokázali. Nelze se o nich pouze zmiňovat v oslavných projevech, i když ani toho se nám v dnešní době moc nedostává. Stačí se z jejich zkušeností tiše a pokorně učit. Bohužel, i pokory se čím dál tím méně dostává například „mužům listopadu 1989“ na rozdíl od „mužů 28. října“. Ženy v to nevyjímaje.

**Dnes má svátek ALEXANDR. Zítřa, ve čtvrtek LUMÍR. V pátek
BEDŘICH/BEDŘIŠKA, v sobotu ANEŽKA, v neděli KAMIL, v pondělí
STELA, v úterý KAZIMÍR a ve středu MIROSLAV.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

